

předsedovi lichevního soudu za účelem dalšího jednání a rozhodnutí co do překročení nejvyšších cen. Neučinily-li soudy tak, nýbrž rozhodly-li samy o vině obžalované stran překročení nejvyšších cen, vykročily z mezí své zákonné působnosti, obmezené v čl. VIII. úvozoovacího zákona k tr. ř. a § 9 čís. 1, pokud se týče § 13 čís. 2 tr. ř. na přestupky, uvedené v zákoně trestním ze dne 27. května 1852 a na přestupky, o nichž rozsuzovati jest jinými zákony výslovně soudům přikázáno, pročez rozsudky shora zmíněné, ježto byly vyneseny soudy věcně nepřislušnými, jsou absolutně zmatečnými.

2. V ustanovení §§ 6, 23 zákona ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n. Překročení nejvyšších cen tresce se dle § 6 tohoto zákona vězením od jednoho týdne do 6 měsíců a lze vedle trestu vězení uložit peněžitou pokutu až do 25.000 K. Dle § 23 téhož zákona jest uznati na uveřejnění nálezu při odsouzení pro přečin nebo zločin vždy, při odsouzení pro přestupek předražování tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. Ani zmíněné §§, ani jiné místo zákonné nestanoví, že může býti uznáno na uveřejnění nálezu i při odsouzení pro přestupek překročení nejvyšších cen. Uznávše na tento vedlejší trest, vykročily soudy ve zmíněných rozsudech ze své moci trestní.

3. V ustanovení § 260 b) tr. zák. Soudy použily při výměře trestu ustanovení § 260 b) tr. zák. a snížily trest pod nejnižší zákonitou sazbu; ustanovení § 260 b) tr. zák. jest částí trestního zákona; použití jeho jest proto obmezeno na obor všeobecného trestního zákoníka a oněch zákonů, jimiž byl během doby tento zákonník doplněn, tedy na soudnictví o přestupcích, přikázaných právomoci soudu; jeho použití nelze rozšířiti na rozhodování o přestupcích správních. Pro přestupky správní platí v tomto směru výnos ministerstva vnitra ze dne 31. ledna 1860, čís. 31 ř. z., který v § 4 ustanovuje, že úřadu první stolice jest vyměřiti trest vždy v mezích zákonné sazby, že však tento úřad může při okolnostech, zvláštního ohledu hodných, sám od sebe navrhnouti u zemské správy politické, by trest zmírnila nebo prominula; tomuto výnosu jest přizpůsobeno ustanovení § 9 čís. 2 zákona ze dne 17. října 1919, čís. 567 sb. z. a n., že odvolacímu senátu přísluší též rozhodovati o udělení milosti, bylo-li o ni žádáno. Nesrovnává se tudíž se zákonem, bylo-li v této trestní věci použito soudy ustanovení § 260 b) tr. zák. a trest snížen pod nejnižší zákonnou sazbu a to odvolacím soudem, ačkoliv obviněná o milost nežádala. K otázce, zda má býti pouze vysloveno, že zmíněnými rozsudky byl porušen zákon, či mají-li se rozsudky zrušiti a uložiti okresnímu soudu v Nových Benátkách, by spisy postoupil předsedovi soudu lichevního jako zástupci příslušného úřadu správního k novému řízení proti obžalované pro překročení nejvyšších cen, podotýká se, že případné odsouzení pro přestupek správní jest za každých okolností mírnější než odsouzení pro přestupek soudní, ježto ono nemá zneucfujících následků tohoto.

Čís. 676.

Zákon o podloudném vývozu předmětů potřeby do ciziny (ze dne 18. března 1920, čís. 188 sb. z. a n.).

Kůň chovný i porážkový jest předmětem potřeby.

(Rozh. ze dne 2. ledna 1922, Kr II 79/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu ve Znojmě ze dne 24. ledna 1921, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem dle § 2 lit. b) zákona ze dne 18. března 1920, čís. 188 sb. z. a n., mimo jiné z těchto

důvodů:

S hlediska důvodu čís. 5 § 281 tr. ř. stěžuje si obžalovaný do toho, že v rozsudku není vůbec na přetřes vzata otázka, je-li kůň předmětem potřeby. Výtkou touto uplatňuje stížnost spíše vadu rázu právního a je proto na místě uplatňování důvodu čís. 9 a) § 281 tr. ř. Výtka jest však bezdůvodna. Nálezací soud neobíral se otázkou tou zvláště zajisté jen proto, že odpověď na ni považoval za samozřejmou. A to právem. Dle § 1 zákona o lichvě rozumějí se předměty potřeby věci movité, sloužící přímo neb nepřímo životním potřebám lidí nebo domácích zvířat. Na náležitost nezbytnosti, větší nebo menší potřeby, užitečnosti neb účelnosti toho kterého předmětu se důraz neklade, nýbrž rozhodno je jen, slouží-li předmět ten vůbec životním potřebám lidí. To nelze však popíratí ohledně koně ať chovného ať porážkového. Dlužnoť jej jakožto nejvíce používaného tahouna při hospodářství raditi aspoň k oněm věcem, které k ukojení potřeb lidských anebo potřeb zvířat domácích slouží nepřímo. Neboť pod těmito věcmi rozuměti jest takové věci, které, jsouce, jako na př. stroje, suroviny nebo součástky samy sebou a v původní své podobě nezpůsobilé, sloužiti k ukojení oněch potřeb, slouží k výrobě, přípravě nebo rozmnožování takových věcí, jimiž se potřeby ty ukájejí přímo. Poukázati dlužno též k tomu, že se koňského masa hojně používá jako potravin, ku kterémužto upotřebení docházejí i koně, slouživší dosud k tahu. Dle toho bylo by lze z oboru § 1 citovaného zákona vylučovati jen takové předměty, které nejsou s to, by sloužily životním potřebám lidí vůbec, což o koních chovných tvrditi nelze.

Čís. 677.

Předražování (zákon ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n.).

Pokud se dopouští řetězového obchodu ten, kdo směňuje podlouně opatřený tabák za potraviny.

(Rozh. ze dne 2. ledna 1922, Kr II 453/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku lichevního soudu při zemském soudu v Opavě ze dne 12. dubna 1921, jímž byly obžalované sprostěny z obžaloby pro přečin řetězového obchodu dle § 11 čís. 4 zákona ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n., napadený rozsudek zrušil a vrátil věc soudu první stolice, by ji znovu projednal a rozhodl — mimo jiné z těchto

důvodů:

Uplatňujíc zmateční důvod čís. 9 lit. a) § 281 tr. ř., dovozuje stížnost, že je mylným právní názor nálezacího soudu, že je volno nakupovati